

‘BEN JE NIET MOE VAN HET RONDLOPEN IN MIJN GEDACHTEN?’

RENSKE DE GREEF LAAT ZICH VERSIEREN

Happy single? Sámen in het haardvuur staren en een rendierentaart bakken is natuurlijk leuker. Schrijfster Renske de Greef laat zich voor AvantGarde versieren en vraagt zich af: kan de Nederlandse man wel flirten, en zo nee: valt dat te leren?

Meisjes hebben het niet makkelijk in de zweterige hormonen-jungle die uitgaan heeft. Zo legde een jongen een keer broerierg zijn hand op mijn buik, wat hij – nadat ik de hand had weggeslagen – verantwoordde met de zin: 'Ik wilde alleen maar even voelen of je zwanger was.' (Wat bij mij leidde tot de stelregel: mannen, kies uw misbruik. Beledig of rand aan, maar niet allebei. Niet iemand in zijn kont knijpen en daarna vragen of er ook pofertjes in die putten te bakken zijn.) Ook moeten wij omgaan met mannen die vol paternalisme met hun vinger zwaaien en semi-streng zeggen dat we 'wel moeten lachen, hè'. (Ronduit aanmatigend vind ik dat. Hebben we onze bh's verbrand voor niets?) En dan de openingszinnen, die variëren van het zoet-zwijmelende: "Ben je niet moe van het rondlopen in mijn gedachten?" tot het meer plastische: 'Jij hebt een opening en ik heb zin.'

GEEN WONDER DAT DE
MAN IN DE WAR IS. WANT,
ZOALS SIGMUND FREUD,
ZICH AL AFVROEG: WASS
WILL DAS WEIB?

MIETJES

Nee, vrouwen hebben het niet makkelijk. Maar mannen ook niet. Sommigen veranderen spontaan in een plasje bibberend zweet als ze een vrouw willen aanspreken, anderen begrijpen na het lezen van stapels *Cosmopolitans* nog steeds niet hoe vrouwen denken. Bovendien zijn vrouwen van nu geen willoze poppetjes die bij het zien van het andere geslacht gewillig hun blonde lokken aanbieden om zich mee naar een grot te laten sleuren. De vrouwen van nu hebben gestudeerd, zijn financieel onafhankelijk, dragen strakke truitjes voor maximaal effect en piekeren er niet over om hun door perzikolieën gevoed haar aan te bieden voor een robbertje sleepwerk. Dit zijn vrouwen die 'seksist!' krijsen als je ze een drankje aanbiedt, en 'mietje' als je het niet doet. Dit zijn vrouwen die de ene week een metroman willen, een man die zijn huid inklopt met voedende crèmes en secuur zijn ballen scheert, terwijl ze de volgende week stellig verkondigen dat alleen type Neanderthaler nog op respect kan rekenen. Geen wonder dat de man in de war is. Kortom, de beroemde vraag van Sigmund Freud is nog immer actueel: *wass will das Weib?*

ECHTE MANNEN

Het is zondagochtend en ik ben op weg naar de Amsterdamse RAI, waar de Real Men Conference wordt gehouden. Mannen van deze wereld: verenigt u. Op deze conferentie kan iedereen van echte experts leren hoe ze nu eigenlijk vrouwen moeten versieren. Want volgens hen is het verleiden van vrouwen een techniek, en een techniek kun je leren. Ik heb er zo mijn twijfels over. Maar er is bries, ochtendzon, en ik ben op weg naar een megacomplex dat tot de nok toe gevuld is met bronstige mannen: mijn zondag kan niet meer stuk.

Ik ben nogal gender-bevestigend te laat en kruip stilletjes op het balkon van de verduisterde conferentiezaal. Vervolgens kijk ik nieuwsgierig naar beneden. Wat voor mannen zitten hier in de zaal? Hoe zien mannen eruit die driehonderd euro over hebben voor een lesje versieren? En in hoeverre klopt mijn angstbeeld: hebben ze allemaal een sikje? Jammer genoeg is het te donker om ook maar iets te kunnen onderscheiden, en ik richt mijn aandacht op de man op het podium.

Hij heet Sebastian Drake en is mede-oprichter van de versiercursus 'The Approach'. Als je naar Sebastian kijkt, met zijn halflange haar en strakke overhemd, is het niet moeilijk om zowel de nerd van vroeger in hem te zien, als de vrouwenversierder van nu. Dat maakt hem eigenlijk vrij sexy. Sebastian heeft het over 'toestemming om weg te lopen van *bitches*', en over 'mannen praten tachtig procent van het gesprek; laat vrouwen praten.' Volgens mij praten mannen helemaal niet tachtig procent van het gesprek, en vind ik mezelf regelmatig in cafés terug waar ik koortsachtig een gespreksonderwerp probeer te bedenken ('Hou jij van tractors?'), misschien is dat wat ze zo afschrikt. Drake: "Leer vrouwen kennen *like a real person*. Stel vragen." Dit zijn eerder simpele communicatie-technieken dan een vernuftige flirtmethode. Er zijn inderdaad mensen die vragen kunnen stellen op een manier dat het lijkt alsof je een gesprek hebt, waarbij je aan het eind in tranen zegt nog nooit zo goed te hebben gepraat. Al kan ik me ook voorstellen dat het verknipte psychiater-effect op de loer ligt: 'En wat denk jij dat mijn naam is?' Ik ben ook enigszins verbaasd: deze cursisten leren vragen stellen? Is het zo slecht met deze mannen gesteld?

GLIJERIGE GLIMLACH

Als de volgende man het podium bestijgt (een knappe Australiër die het alleen maar heeft over hoe leeg one-night-stands zijn, wat ik nogal gemeen vind ten overstaan van horden mannen die waarschijnlijk met liefde hun linkerarm geven voor wat betekenisloze seks), besluit ik even rond te lopen. Het is stil in de gangen,

maar dan zie ik een man. Hij zit aan een tafeltje en eet chocola. Als ik wat beter kijk, zie ik dat het Sebastian is, onze Mister Communiceer! En ook al voelde ik me tot dat moment vrij stoer (ja, ik ben een held – zolang ik als enige vrouw omringd wordt door onzekere mannen), ik heb een natuurlijk ontzag voor mensen die op podia staan. Maar: de kans om versierd te worden door een echte professional krijg je niet elke dag, en zenuwachtig loop ik naar hem toe. "Hoi," zeg ik. Hij kijkt me aan en ik wacht op iets, een teken, een glijerige glimlach, maar er gebeurt niets. Hij kijkt me alleen dromerig aan. Een beetje als een herkauwende yak. "Vind jij hedendaagse vrouwen ook *bitches*?" vraag ik van de

IK BEN OP WEG NAAR EEN
MEGACOMPLEX DAT
BOMVOL BRONSTIGE
MANNEN ZIT – MIJN DAG
KAN NIET MEER STUK

weeromstuit (oh ik en de eeuwige gezellige binnenkomers). Hij lacht. "Nee. Er ligt gewoon veel druk op ze. Vrouwen zien zoveel plaatjes waardoor ze zich onzeker gaan voelen. Ik heb gemerkt: hoe leuker meisjes zijn, hoe minder op hun hoede. Sommige meisjes spelen *hard to get* omdat ze niet veel te bieden hebben en dat niet willen laten zien."

"Jij leert mannen dat ze vragen moeten stellen. Is dat niet een beetje treurig?" vraag ik hem. "Sommige mannen *just don't get it yet*." (Niet kunnen communiceren in deze wereld van one-liners, snelle praatjes en grapjes is waarschijnlijk een accurate beschrijving van de hel. Hoeveel mannen hier verlangen er niet terug naar de heerlijk zwijgende jaren vijftig?)

"Waarom komen hier eigenlijk zoveel mannen op af?" vraag ik hem dan maar. "Mannen hebben geen hulpmiddelen. Het is als de Zuid-Amerikaan die ik ken, die niet kon dansen. Hij durfde aan niemand dansles te vragen, want hij hóórde gewoon te kunnen dansen." Het gesprek valt even stil. Ik kijk Sebastian aan, en als hij me weer zo'n herkauwende yak-blik geeft, met de erotische spanning van een lantaarnpaal, zeg ik hem gedag en loop verder. De deuren gaan open. Het is pauze, en eindelijk kan ik de cursisten goed bekijken, en enigszins teleurgesteld (ja, ik ben een geboren ramptoerist) moet ik vaststellen dat er geen missende of

extra ledematen te bekennen zijn. Deze mannen zien er normaal uit, in spijkerjasjes of overhemden, kaal; ik zie er zelfs een met hanenkam. Er zijn wel vrij veel jonge mannen. Wat me ook opvalt: ze hebben allemaal hun best gedaan er leuk uit te zien, ondanks het compleet mannelijke gezelschap, en dat is iets wat ik eigenlijk alleen ken van vrouwen (die voor een baarmoederlijk onderzoek nog hun benen waxen).

WAT DOE JIJ HIER?

Nippend aan onze koffie bekijken we elkaar, deze mannen en ik. Ik voel me een soort *alien*, en eigenlijk bevalt me dat wel. Het bevalt me zo goed, dat ik me een beetje zorgen begin te maken. Ik wil met de mannen gaan praten, maar voel me plots vreemd verlegen, en blijf dralen bij een stand.

Het is de stand van de DatingDoctors, een Nederlandse organisatie die versiercursussen geeft. AlphaDoc ("we willen niet dat het bij onze andere – zeer respectabele – banen bekend wordt dat wij meesterversierders zijn"), een man in een felgekleurde blouse, beetje type camping en meters bier, wil mij zijn versiertruc wel uitleggen. "Als je berekenende dingen spontaan brengt, kun je alles tegen een vrouw zeggen. Op klaarlichte dag is ze niet op haar hoede, dan versier ik het liefst."

Ergens voel ik me nu een soort spion, die nietsvermoedende vrouwen in de Bijenkorf op de hoogte stelt van het feit dat er jagers zijn die wat hinds willen laten struikelen. Wat ergens vreemd is: dit lijkt van het idee uit te gaan dat een vrouw eigenlijk niet wil, dus

IK BEN OOK ENIGSZINS
VERBAASD: LEREN
VRAGEN STELLEN? IS HET
ZO SLECHT MET DEZE
MANNEN GESTELD?

dat je haar in de val moet laten lopen. Hoe leuk is dit nog? "Je spreekt bij jou thuis af. Na het eten zeg je: zullen we een dvd-tje kijken? Maar, zeg je, de dvd-speler in de woonkamer is stuk. We moeten in de slaapkamer kijken. Kun je je wel inhouden? Dan lacht ze, want dat moet zij natuurlijk aan jón vragen. Als je eenmaal op bed ligt gaat het vanzelf." Het besef is enigszins

deprimerend: deze mannen bewijzen iets waar wij moderne individualistische vrouwen absoluut niet aan willen: dat vrouwen over één kam te scheren zijn. Maar de pick up-artists bestaan omdat ze succes boeken. Wij trappen hier in.

JONG, ROBUUSTENIERS

Als ik verder loop zie ik een knappe jongen alleen aan een tafeltje staan. Ik ga naast hem staan en vraag waarom hij hier is. Hij blijkt uit Zwitserland te komen, en is hier omdat hij geen mooie vrouwen

OPEN RELATIE? WAT IS ER
GEBEURD MET 'MEISJE
VINDEN EN PICKNICKEN IN
BLOEMENWEIDES'?

durft aan te spreken, wat hij zo lief-verlegen zegt dat ik hem aan mijn borst wil drukken en heen en weer wil wiegen. Een andere jongen komt er gretig bij staan. (O, aandacht! Ik speel met de gedachte om te blijven wonen op de Real Men Conference). Hij is ook jong, robuust en uit Ierland, en wil beter 'connecten' met vrouwen. Ze willen weten wat het is om een Real Man te zijn. Als ik naar ze kijk, begrijp ik niet waarom ze geen meisjes krijgen: ik heb vrouwen halve bosapen zien daten. Maar onzekerheid is natuurlijk niet per definitie terecht.

Ik vraag welke experts ze inspirerend vonden. Beiden noemen ze Johnny Soporno, die gisteren sprak over zijn open relatie. Mijn liefde voor deze uit het nest gevallen vogeltjes vervliegt lichtelijk. Open relatie? Wat is er gebeurd met 'meisje vinden en picknicken in bloemenweides'? Deze Johnny was ook de man die een riem met daarop een takje *mistletoe* had, want: *you have to kiss what's beneath the mistletoe*. Aha. Een echte man is volgens deze jongens dan toch een soort bronstig alfamannetje, en niet de zoete Sebastian van net. Ik vraag me af wat er voor vreemd wezen zal ontstaan uit hun onzekerheid in combinatie met Johnny Soporno-wijsheid, maar ben op het moment ook een beetje de kluts kwijt. Wie weet waar de *mistletoe*-riem vrouwen kan brengen?

ECHT MANNENLIED

Weer terug in de zaal staat er een Nederlander op het podium, Tijn van Ewijk. Hij wil dat iedereen de technieken vergeet: ze

worden nooit pick up-artist, alleen maar pick up-imitators. Hij wil mannen hun trots weer teruggeven. "Mensen denken dat mannen meer verdienen, maar vrouwen worden vaker en langer ziek, dus eigenlijk verdienen we hetzelfde. Het feminisme werd anti-man, en wij pikken het. Vrouwen zijn meer waard in onze maatschappij: bombardementen zijn erger als er vrouwen en kinderen omkomen. Wij hebben geen overgangsrten, dus we blijven jongetjes. *Mom, can we have our balls back please!* Zeg nooit sorry voor je man-zijn. *A real man takes the conflict, a pussy doesn't!*" Ik hoor zelf eigenlijk maar één zin uit zijn mond komen, en dat is: HEEL KLEINE PIEMEL. Maar de zaal juicht als nooit tevoren. Op het moment dat Tijn een 'echt mannenlied' inzet over een gemene koe (prachtige parabel) loop ik naar buiten. Dat mannen volgens Tijn niet doen aan twijfelen over 'jezelf zijn' lijkt me onzin. Deze mannen weten zich oprecht geen houding te geven tegenover de hedendaagse vrouw, die voor hen zo ver weg is dat ze erover praten als 'targets' en boze koeien. Sebastian zei: "Leer ze kennen *like a real person*", een zin die een soort karikatuur is voor dit alles. Vrouwen: het zijn net mensen. Dat sommige mannen wat basis communicatievaardigheden missen en die graag willen leren lijkt me prima, heel goed zelfs. Maar het pick up-artist-verhaal zoals hier wordt gepredikt, is een ander ver-

REGELMATIG VIND IK
MEZELF TERUG IN CAFÉS
WAAR IK KOORTSACHTIG
EEN NIEUW ONDERWERP
PROBEERTE BEDENKEN:
'HOU JIJ VAN TRACTORS?'

haal. Het druist in tegen alle regels dat versieren – iets wat zo uitgaat van originaliteit, spontaniteit en karakter – overgenomen kan worden door een techniek.

Dat gegeven fascineert me en beangstigt me evengoed. Ieder van ons zal denken: ik val nooit voor een voorgekookt trucje, maar dat doen we, als we de experts op deze Real Men Conference moeten geloven, dus wel. Is dat dan slecht? Ik blijf pleiten voor zachtheid. Want zou het niet veel leuker zijn als vrouwen mannen een kans gaven, en mannen al die technieken vergaten? Want wat is er gebeurd met: "Hallo, ik ben Renske. Wie ben jij?"